

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. a atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos..... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangèr.....	3 mesos..... 1'00
1 any.....	5'50

TRES ARITMÈTIQUES DISTINTES

Y UNA SOLA CIÈNCIA MATEMÀTICA VERTADERA.

—¡Bòn dia, Andreuet! ¿Còm te va Felip? Vòltros los ja no'm veniu à veure may. Digau-mè: ¿qu' heu mudat d' escola?

—Jò li diré, Don Tòni: mon-pare tròba qu'es hora de qu'aprenge ofici, y m'ha posat d'aprenent à una estampa ó imprenta.

—Molt bé; molt bé. ¿Y tú Felip?

—Jò, per semblant motiu estich de mosso à una rellotgeria.

—Vamos: n'estich content. Procura essè aplicats, y no obliden per axò de repassa desiara sa pòca lletra que vos he enseñada; perqu'heu de sèbre que s'homo, en qualsevòl carrera qu'aprenge, necessita tant còm es pá es lletgi bé y s'escriure corrent.

—En tant no mos n'oblidám, Don Tòni, en quant ara tots dos volèm torná ses vetllades perque mos enseñy s'Aritmètica. Els mèstres diuen que mos es tan necessari es sebrerlè per arribá à essè bòn menestral de l'art qu'aprenim.

—Ténen moltíssima de rahó. Sèys, ydò, un ratet; y vos faré quatre preguntes per, sèbre à quin altura vos trobau de sa primèra retgla qu'es diu *Sumar*.

—Jò crech que tots dos de sumá ja'n sabrèm bé; quant no sia més que per sa práctica de dins l'ofici que cadascun de nòltros té.

—Ara heu veurèm. Comensa tú, Andreuet; y contesta à lo que te vaitx à demaná: ¿Un y un, quants fan?

—Quatre.

—¡Qu'es axò! No estigues distrèt que ara acabas de dí un solemne desbarat.

—Jò crech que no, señó Mèstre.

—¡Còm, no! ¿Si tú tròbes que un y un fan quatre, que farán dos y dos?

—Dos y dos, farán sis.

—L'erras de cap à pèus. Axò es un altre desbarat més gròs qu'una casa. Lo que fa sis, son tres y tres.

—Perdon, señó Mèstre. Tres y tres fan vuyt.

—¡Jesús! ¡Jesús! ¡Andreuet! Escoltèm bé. Jò no t'he demanat quants feyan quatre y quatre, sinó tres y tres.

—Ja heu he entès, señó Mèstre. Si m'hagués preguntat quants feyan quatre y quatre li hauria contestat que dotze.

—¡Per amor de Deu! ¡Y còm està tan desgavellat es téu cap! Tú sempre has estat un poch massa viu de potències, y en tot hey vèus més que no hey há. Calma, calma, Andreuet; y pensa molt en ses còses abans d'obrí sa boca, per podè acerta. Segons els téus contes pèsims, si quatre y quatre fessen dotze; vuyt y vuyt farían vint y quatre; y ja veus qu'axò no pòt essè.

—Té rahó que no pòt essè, señó Mèstre; perque vuyt y vuyt no fan més que vuyt.

—Vaja un enfilay de quantrediccions y embusteries. ¿Qu'hey dius tú, Felip? ¿No tròbes qu'es téu amich no contesta avuy gayre bé?

—Massa qu'heu tròb, señó Mèstre. Cap mica bé.

—Ydò, vejèm tú si acertarás més qu'ell. ¿Quants fan vuyt y vuyt?

—¿Vuyt y vuyt?... Quatre.

—Axí, gallet. Altre boñy m'ha eixit, y un que n'tenia son dos. ¿Y quatre y quatre que n'Andreuet diu que son dotze; que seran?

—Vuyt.

—En nòm del Esperit Sant qu'al manco n'has endevinada una. Reflexiona, ydò, que si quatre y quatre fan vuyt, no pòt essè may que vuyt y vuyt, fassen quatre.

—Vostè tendrá que perdoná, señó Mèstre. Vuyt y vuyt no son més que quatre.

—¡Vaja una casta rara de sumá!... ¿Y sèt y sèt, que farán?

—Dues.

—¡Pareix que mos componèm! ¿Y nòu y nòu.

—Son sis.

—Còm més va més vèla. N'Andreuet se perd sempre per fé llarch, y tú per fé curt. En ses matemàtiques, no hey pòt havè llarch ni curt, sinó la justícia y la veritat y res més..... Deu y deu fan

vint, y sempre tarán vint, y ningú pòt dí lo contrari.

—Don Tòni, perdon; que deu y deu no son més que vuyt, (digué En Fèlip.)

—Ja tornám amb so vuyt, (contestá es Mèstre.)

—Y jò dich que no son més que sis, (replicá n'Andreuet.)

—Callau, callau, y no digneu més ximplèses. ¿Tots aquests desbarats heu aprèsos d'ensa qu'heu deixada sa méua escola?

—Señó Mèstre. Jò no veitx que sían desbarats, sinó veritats, (digué En Fèlip.)

—¡Bona casta de veritats!

—Jò li puch prová que totes ses méues respòstes son cèrtes y justes.

—¡Qu'has de prova, tú, may semblants absurdos!

—M'escolt un poch y vostè se convencerá de que tench rahó.

—Ja escolt. Meèm que dirás.

—Ja sab que jò fas de rellotgé. Lo que cont sempre à cas Mèstre son hòres; y per lo mateix, si demunt les vuyt n'hi'n pòsa altres vuyt, serán les quatre. Si demunt les sèt n'hi'n pòsa altres sèt serán les dues. Y si demunt les nòu n'hi'n pòsa altres nòu serán les sis.

—Ara t'entenche; y mirada sa suma baix d'aquest punt de vista, dich que tens rahó. Segons sa téua Aritmètica aplicada als rellòtges; tres y sis farán nòu y nòu y sis farán tres.

—Just y cabal.

—Y axò es una veritat que no contradiu s'Aritmètica fundamental qu'es sa que tú deus aprendre primé que cap altre, per contesta de manera que ningú puga creure que dius un desacert..... Anèm à veure si corretgirèm els desbarats de n'Andreuet qu'els ha dits d'els més garrafals que se coneixen.

—Jò també, señó Mèstre, estich dispòst à sostení totes ses méues contestacions, (contestá n'Andreuet.)

—Axò si qu'es prometre molt, Andreuet. Si tú pròves els absurdos qu'has sentats diré qu'ets el dimèni. Recordèt que m'has dit que un y un eran quatre; dos y dos, sis; tres y tres, vuyt; y quatre y quatre, dotze.

—Sí señó; es cèrt: perque jò còm à bòn estampadó cont ses lletres qu'en-tran dins ses paraules. Qu'heu mir y veurá còm he dit sa veritat justa y cabal.

—Efectivament: també tú tens moltíssima de rahó. ¿De manera que segons sa téua Aritmètica especial, dos y dos fan sis; y sis y sis, farán sis; y deù y deù, farán també sis.

—Sí, señó Mèstre. ¿Y que no es axí?

—Mirat baix d'es punt de vista que tú ho miras, es una còsa cèrta; però te repeteisch lo qu'he dit suara à n'En Felip. Has de sèbre diferencià ses còses, perque qui 'l senti parlà no diga qu'ets un ase.

Ara vòltros amb axò podreu reflexioná lo que son ses còses d'aquest mon. Jò dich y pròv que deù y deù son vint; tú, que son sis; y En Felip que son vuyt. Ninguns mos avením y tots tením rahó. Y no obstant ses Matemàtiques son la ciència de la veritat que no pòt mentí ja-may.

¡Oh Señó! Lo mateix passa avuy en día amb moltes questions qu'hey ha en la Terra. Un sosté consequències y principis que son del tot oposats y contradictòris amb los d'els altres. Lo que per uns son acsiomes, p'els altres son absurdos; y si ecsaminám es fèts amb uys de sana filosofia cristiana, tots parteixen d'un mateix punt científich y son fíys d'una mateixa veritat filosòfica.

Molts se pèrden perque desconeixen aquesta veritat primordial al ferse partidaris de determinada escola.

Quant els homos vòlen destruhí es principis fundamentals de sa verdadera doctrina y entronisar còm a tals el d'una aplicació determinada, qu'encara que cèrta no admèt s'essè generalisada, podèm dí que l'èrran de cap à pèus y que sos partidaris son uns cegos en sa matèria, qu'han mesté encara s'anà à escola còm vòltros mateixos per veurerhí més clá.

Anau, atlotets, y tornau demà es vespre y parlarem un poch de sa retgla que es diu *Restar*.

PEP D' AUBEÑA.

DÈCIMES DESBARATADES.

A dins un niu de formigues
Un elefant hey va entrá
Y amb sa trompa va tomá
Una partida de bigues,
Y caygueren cent mil figues
De demunt es Puig-majó
Qu'hey havia duyt Sansó
Quant era soldat del Papa,
Mentres Frá Gil de la Trapa
Torrava un botifarró.

Quant David l'arpa tocava
A n' es castell de Cabrera,
Mèstre Tomeu Greixonera
Unes vases ajustava;

Y de dins una flòr blava
Sortiren sètcents infants
Que tots tornaren gegants,
Y à demunt Cala-majó
Féren tróssos un meló
Qu'estava plé de gorans.

Quant el Beato Ramon
Tenia no més dos anys
S'en volgué aná à veure 'ls bañs
D'el temple de Salomon;
P'es camí vé En Robinson
Qu'anava amb Sant Massiá
Y tal trompada va dá
A n'els garrons de ma tia
Que dins una xerovia
Noè los hi aná à curá.

Dos cans llabrés amb un cranch
A corre es desafiaren
Y p'es camí s'enfangaren
Dins un plat de menjá-blanch.
Véren un esclata-sanch
Rodat de cinquanta ausines
Totes duyan esclavines
Forrades de tisú d'ò
Que causavan molta pò
A n'el Rey de Filipues.

Just devóra Sarracó,
Un día venguent d' Artá,
Una sípia vaitx trobá
Jugant amb un erissó;
Va sortí el señó Rectó
Vestit amb una pallisa
Que li dugueran d' Ervissa
Teixida de pèl de rana
Que l'hey regalá Santa Ana
Es día que sortí à missa.

Quant En Picolin dugué,
Sa nòstra gran Catedral
Que passás p'es seu Rafal
Volia es jutge Olivé.
Y En Gelat es carnicé
Perqu'era dins Carnes-tòltes
Va dí: per devall ses vòltes
Está decretat que pás;
Y dins un tròs de cabás
La Sèu hey feya revòltes.

A demunt sa Dragonera
Ses fíyes de Simeon
Ballavan es *rigodon*
Qu'es trèt de sa Bullenguera;
De demunt una parera
Les se mirava Tobías
Quant va veure dins Coníes
Sa duquesa de Toscana
Més vermeya que sa grana
Que cantava unes folies.

Feyan un feix de filetes
Per dú à Binissalém
Quant vengué Matussalém
A poblarnós ses illetes,
Y de devall ses faldetes
De madon'Ayna Canay
Sortia es gran beveray
Qu'el Rey En Jaume portava
Quant Mallorca conquistava
Per fer content un fregay.

Demunt es Coll d'En Rebassa
Hey va neixe una murtera
Qu'hey va sembrá mèstre Pere
De llavors de carabassa;
El señó Doctor Llepassa
Feya una petició
A un pòbre segadó
Que d'ensiam estava fart,
Y cansat de segá à l'art
Volfa pescá amb faussó.

Un cègo mirava es sòl
De devóra Porto-pí,
Quant amb un yòga-mari
Se passetjava un mussòl;
De ses bañes d'un cargòl
Penjavan quatre moltos
Tan gròssos qu'els seus potons
Pesavan sètcents quintás
Quant es general Fornás
Manava es seus escuadrons.

Quant Noè plantá la viña
Judas estava enfadat
Perque lo havían pelat
Y li curavan sa tiña,
Se mogué una gròssa riña
Entre tots els ervissenchs,
Y anavan molt remolenchs
Es soldats de Tarragona
Perque dalt ca sa patrona
Pujaren quatre flamenchs.

UN SUSCRIPTO VÉY.

¡L' HAS FÉTA COM EN PARRETA!

Molts de cuentos héy ha referents à n'aquest ditxo mallorquí, contant uns qu'En Parreta era un lladre d'un pòble de Mallorca, altres qu'era un nòble de Barcelona, etc., però lo que nòltros més creym es qu'En Parreta era un patró mallorquí que va morí à principis d'aquest sigle.

Dotat d'un carácte massa fràrch, no sabia gordá els secrets que li confiavan, ni sisquera callá lo que li convenia p'es seu pròpi interés (còm per desgracia succeheix à sa major part de *polles y indiots* de Palma) y si bé es vé que llavó s'arrepentia de sa séua debilitat, en vista des mal qu'havia fèt sense pensar-shó, aviat hey tornava à caure.

Una de tantes y tal vegada sa de major consequència, fonch amb ocasió de havè tengut sa desgracia de caure en mans d'un corsari de Barbería, juntament amb sos altres companys de viatge, à últims d'es sigle passat, qui los s'en va dú à Algé.

Estant allá catius, passant misèries y sufriments, tractaren secretament de fugí à sa primera ocasió que se presentás. Venguda aquesta, després de dies y dies d'esperá, à lo milló, quant ja tot estava preparat, amollá aquest infelís cèrtes paraules qu'havent fèt entrá en sospites als gordians, no sòls redobla-ren sa vigilancia sinó qu'ademés los

pregueren declaracions, especialment a n'En Parreta, y havent notat contradicció li aplicaren a éll un *sumante de bastonades* (còm diuen els mòros) que li costaren jaure molts de dies; a n'els altres més cadenes y grillons, y a tots plegats s'esperansa frustrada de recobrar sa llibertat.

D'aquí vé, estimats lectors de L'IGNORANCIA, aquest ditxo populá, si es vé lo que mos conta certa persona de crèdit que neixqué es sigle passat qu'heu sabí de boca d'un d'els mateixos mariners de dita barcada.

PIF.

AL PATRIARCA SANT JOSEP

EN MEMORIA DEL SEU PATROCINI.

Entre los fíys de David
Foreu Josep tant ditxos
Que 'l nòm de Pare amorós
Vos doná Deu infinit.

Per l'Altíssim designat
Per ser de María Espòs
No hey ha, no, ningú que gòs
De un títol tan elogiát.

Es tanta la dignitat
Que gosau Sant Patriarca,
Que no hey ha sant, ni monarca,
Qu'eus igual en santedat.

El qui es Tot-Poderós
Jesus fill de Deu fét Hòmo
Vos té desde lo seu tròno
Per tutor seu venturós.

Vòstros brassos adorables
Portareu en gran amor
A lo immèns creador
De tots los sers admirables.

Vòstra boca cristalina
Tengué la ditxa tan gran
De besá à Jesus infant
Persona la més Divina.

Y per la vòstra gran sòrt
¡Oh, Josep, sant gloriós!
Protejiunos, amorós,
En la vida y en la mòrt.

P. G. F.

XEREMIADES.

Diumente passat qu'era es primé des mes de Maitx se celebrá à Barcelona sa fésta d'els Jòchs florals que se sòl celebrá cad' any.

Segons diu un ignorant qu'hey assistí va essé molt lluhida, y entre ses composicions premiades figura en primer terme sa titulada «Lo Conte mal» de la qu'es autor Don Ramon Picó, mallorquí, que viu à Barcelona. Li donam s'enhorabona al mateix temps que la donam també à n'es distingit escritor rosellonés Mr. Justin Peprats per ses paraules de germandat y bòn afecte que dirigí à Mallorca amb so discurs que pronunciá.

A tots els mallorquins que ténen ver-

tadera fé, nuhu qu' uneix als hòmos amb Deu; qu'estiman sa patria que los va veure neixe y que senten dins son pit sa flamarada del amor font d'inspiració y niu de les families; a tots, escriptors y no escriptors, are los demanam: ¿quant será que sa nòstra fòrsa de voluntat farà una revivaya, y prendrèm s'iniciativa per sa celebració d'uns Jòchs florals mallorquins? A Cataluña en fan, à València en fan, y à Mallorca... à Mallorca... ara los fan es manech.

* *

A Córdoba fan fires y féstes à la Mare de Deu de la Salut, y enguañ hey haura una gran esposició de tota casta de generos, d'antiguedats, objèctes d'art y de capritxo.

Vamos; no hey ha rès que dí. Per tot, per tot fan Fires y féstes, ménos à Palma.

* *

Axò si. A Mallorca sa dinamita segueix fent de ses sèues. Els pescadós de contrabando no s'escalivan. Ja tenim tres ó quatre mancos dins Campos, no sé quants à Santañy, altres tants à Felanitx; y si sumassem els mancos qu'hey ha dins Mallorca per havè pescat amb dinamita, en podríam fé una compaña de soldats d'una nòva casta. Es molt axò de que no s'agüan encara, ni s'autoritat en pilla cap may.

* *

Convendria que ses empreses de vapors que fan es tráfeh d'aquí à Barcelona, posassen més esment en sa bòn administració de lo referent à n'els passatgés, especialment à n'els de segona classe.

Deym axò perque devegades succeixen còses que no hauríam de succehí; còm per exemple es despatxá dos passapòrts amb so mateix número de camaròt, còm no fa molt de temps que succehí.

També seria convenient qu'aquell lletrero que diu que *no se permite fumar en las cámaras*, no fos lletra mòrta, perque molts de passatgés heu agrañirían y sobre tot ses passatgeres que moltes vegades si se maretjan lieu pòden agrañí à n'es fum y no à n'es mal temps de la mar.

* *

Ja que parlám de vapors, si nòltros fossem s'Empresa destinariam un vapor hò per passatgés y rès pús, y que fés els viatges de dia, y que no dugués carrech ningun de incomoditat, y que qui hey volgués aná qu'heu pagás bé, procurant qu'hey hagués pòca diferència de preu entre ses cubèrtes, segones y primeres, ja que passas de dia. Llavo destinariam un altre vapor p'es carrech de pòrchs y d'altres mobles qu'embarassin sa cubèrta, y que també prenguéss passatgés més barato, per exemple axí còm ara está.

D'aquesta manera es públich estaria ben servit y no creym que li anás mal à s'Empresa, perque n'hi ha molts que anirían à Barcelona per pá y per sal, còm sòlen dí, y ara no hey van per no passá mala nit ó per no sentí es rendu y s'oló d'els pòrchs, qu'embañ; ó per altres motius que call, y amb ses condicions qu'he dites hey anirían maldeament haguessen de pagá el doble.

* *

Don Tòni Corton, Secretari de la Secció d'Arbitris y Foment de l'Associació d'Escriptors y Artistes de España, ha tengut s'amabilitat d'enviar-mòs un programa d'es Certámen que celebrará à Madrit aquesta il·lustrada associació.

Desitjosos de contribuhí à n'es millor lluhiment de tan profitosa fésta, el copiam per tots aquells que vulgan prenderhi part.

PROGRAMA.

LLETRES.

GRUPO PRIMER.

Obres presentades per sos autós ab opció à premi:

Secció 1.ª Lingüística.—Filología.—Retòrica.—Poesía.—Novèles.—Tractats de literatura.—Crítica literaria.

Secció 2.ª Història.—Geografia.—Etnografia.—Biografia.—Bibliografia.—Arqueologia.—Numismática.

Secció 3.ª Filosofia.—Ciències morals y polítiques.—Ciències exactes, físiques y naturals.—Ciències mèdiques.—Belles arts.—Arts y oficis.

Secció 4.ª Jurisprudència.

Secció 5.ª Teologia.

GRUPO SEGON.

Obres que pòden aspirá à premis de cooperació:

Secció 1.ª Coleccions d'autógrafos d'autós clàssichs espanhòls, y autógrafos d'els mateixos sense coleccioná.

Secció 2.ª Composicions autógrafes d'autors contemporáneos.

Secció 3.ª Edicions espanhòles d'obres sobre qualsevol matèria.

Secció 4.ª Coleccions d'obres relatives à un ram especial de la ciència.

Secció 5.ª Coleccions de periòdichs antichs y moderns.—Id. de folletos.—Id. de fuyes sueltas rares y curioses.

BELLES ARTS.

GRUPO PRIMER.

Obres presentades p'els autors ab opció à premi:

Secció 1.ª Pintures al oli, aguada, temple, esmalt, vidre, porcelana etc.—Dibuixos, cartons, etc.—Gravats en talla dolsa, fusta, aygofort y litografia.

Secció 2.ª Escultures en marmol, guix, fusta, bronzo, argila, etc.—Gravat en buyd.

Secció 3.ª Arquitectura.—Cròquis, anteprojectes y projectes.—Modèlos, dibuixos, etc.

Secció 4.ª Música sagrada, dramática, de concèrt y de saló.

GRUPU SEGON.

Obres que pòden aspirar à prèmis de cooperació:

SECCIÓ ÚNICA. Totes ses des primé grupo que no sían presentades per sos autors.

ART TEATRAL.

SECCIÓ 1.ª Plans ó cròquis de teatros antics y modèrns d'Espanya.—Projectes de teatro.—Modèls d'escòles d'arts teatrals, etc.

SECCIÓ 2.ª Modèls d'escenaris.—Maquinaria.—Precaucions quantre incèndis y desgracies.

SECCIÓ 3.ª Bocetos de decoracions, telons, etc., etc.

SECCIÓ 4.ª Trajos, armes, jòyes, mòbles, etc., etc.

SECCIÓ 5.ª Sistemes d'alumbrado.

SECCIÓ 6.ª Retratos y biografies d'autors, actors y cantants espanyòls.

SECCIÓ 7.ª Mètode d'enseñansa de declamació y cant.—Coleccions de Comèdies, tragèdies, dramas, autos sacramentals, saynetes, entremesos, y tonadilles.—Llibrets y partitures d'òperes y sarsueles espanyòles.—Estudis crítics sobre s'art y literatura dramática espanyòla en general.—Coleccions de manuscrits y documents pertanents à l'Història des Teatro espanyòl.—Autògrafos notables y curiosos d'autors, actors y cantants espanyòls.

Industries auxiliars del escritor y artista.

SECCIÓ ESPECIAL. Imprenta, encuadernació, colors, tèles, vases, fotografia, instruments de música, etc., etc.

Per més detalls, ses persones que vulgan contribuhí a s'Esposició, pòren pas-sà pe sa direcció d'aquest Setmanari.

UN ENAMORAMENT.

Ay, María, Marieta,
Qu'estich de desconsolat;
Desde que tú m'has deixat
Que ja fa temporadeta.

Sèt ò vuyt setmanes fa
Qu'amb tú no he conversat,
Ja may m'ho hauria pensat
De tú haver-mè d'apartá.

Sense tú no puch está;
Y sense tú no puch viure;
No tench fòrsa per escriure
Ni tampòch per conversá.

S'amor si qu'es una còsa
Que no es pòt dí ni pensá
Que qui ha sabut amá
Pòca còsa li ha fèt nòsa.

Ay, María Marieta,
Si à tú t'hagués escoltat,
No hauria estat lo qu'ha estat,
Ni tampòch calavereta.

Si jò t'hagués escoltat
Encarara seguiriam
Y tú y jò estariam
Còm dos mariners al mar.

MEMBRITO

PENSAMENTS.

No es ménos digne d'estimá una hermosa flor per essè cohida dins una ròta, qu'aquella qu'es cuy dins un gran y hermós jardí.

Moltes coses assemblan à ses banderes militars. Tènen dos valors; un per lo que son, y s'altre per lo que representan. Es primé, encara qu'essencial, no val rès; es segon, encara que sia relatiu, val molt.

S'honor, es com un líquid; qu'una vegada escampat, se li pot dí.... ¡¡adios, pera sempre!!

Els pares que descuydan s'educació d'els seus fíys, son còm aquells que sens pensarshó, fan armes per entregá al seu major inimich.

Sa majó de totes ses victòries es vencersé à sí mateix.

Son molts els que saben coneixe els altres; però son pòchs els que saben coneixersé à sí mateixos.

S'adorno que més engalana una jove, es s'empagahiment y sa vergoña.

Moltes malalties deixan de curarsé per no havè acudit a n'es remey quant era hòra.

Molts no tròban sa felicitat, perque no van p'es camí que conduheix a ella; y quant mes camian, mes s'en deçantan.

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

Se fa sèbre à n'es públich fumadó que s'últim adelanto à n'es ram de papés per **ZIGARRILLOS** es el **PAPE DE TABACH** de fabricació alemana, que sa señora viuda de Don FRANCESCH PLANELL, des carré des

SINDICAT-59 (CAPELLERÍA)

ha comensat à vendre aquesta setmana dins unes tapes molt apropiades, de colós de pèrta, nègre y dorat.

Aquest papé es el milló avuy en dia,
1.er perque es de fil;
2.ª perque se crema per un igual;
3.ª perque no se desfá à sa boca; y
4.ª perque té à sa seua pasta tabach de ses millós procedències.

Hey ha llibrets gròssos per fé xigarros que pareixquen *puros*; llibrets regulars per fé xigarros còm à purets, y paquets de 1,000 fuyes d'els dos tamañs p'els xigarrés.

Més de 5,000 fumadós de bon gust que fins avuy l'han provat, han promès no deixarló de fumá may més; y lo qu'es per ara, faltan mans per despatxarné, tants ne demanan.

En trobaran à sa **Papeleria Viuda Planells**, à tots els Estanchs, y à totes ses botigues about en vènen d'altres.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Més sap un missé y un ase qu'un missé tot sòl.*

SEMBLANSES.—1. *En que té puntes.*
2. *En que tenen cèyes.*
3. *En que té grans.*

4. *En que surt de sa Plassa.*

TRIANGUL....—*Sedás-Seda-Sed-Se-S.*

XARADA....—*Cla-cell.*

PREGUNTA....—*El testimoni de sa bona conciència.*

CAVILACIÓ....—*Castañer.*

FUGA.....—*Cada còsa à son temps y d'estiu cigales.*

ENDEVINAYA.—*Un fus.*

GEROGLIFICH.

+ III a + III a t III n III
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un cap à una capa?
2. ¿Y una Iglesia à una taverna?
3. ¿Y una capella à un orenòl?
4. ¿Y una unsa d'òr à una Santa?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge; sa 2.ª, titol que dona à n'els seus sòcis cèrta societat; sa 3.ª, un altre llinatge; sa 4.ª, lo que té Palma; y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA

Tench dues sílabes
Que son iguals;
Som una fruyta
D'americans.

PREGUNTA.

¿Quin es s' homo més valent del mon?
MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

REVENTAR

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

.b.n.s.d. r.r.r.t. d.s.c.x m.r. s. c.m.n.s.dr.t

ENDEVINAYA.

Tench sa llengüa molt faxuga
Tant si jamech còm si cant
Y es qui me senten s'enfadan
Perque los fas maldecap.

(Ses solucions dissapte qui vé si som plus.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un ocy suscriptor:—Gracies per les dècimes que mos ha facilitat. Son un bon vestit per L'IGNORANCIA però hey ha que taparlí alguns forats perque sia del tot passadò còm pòt veure vostè.

10 MAITX DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.